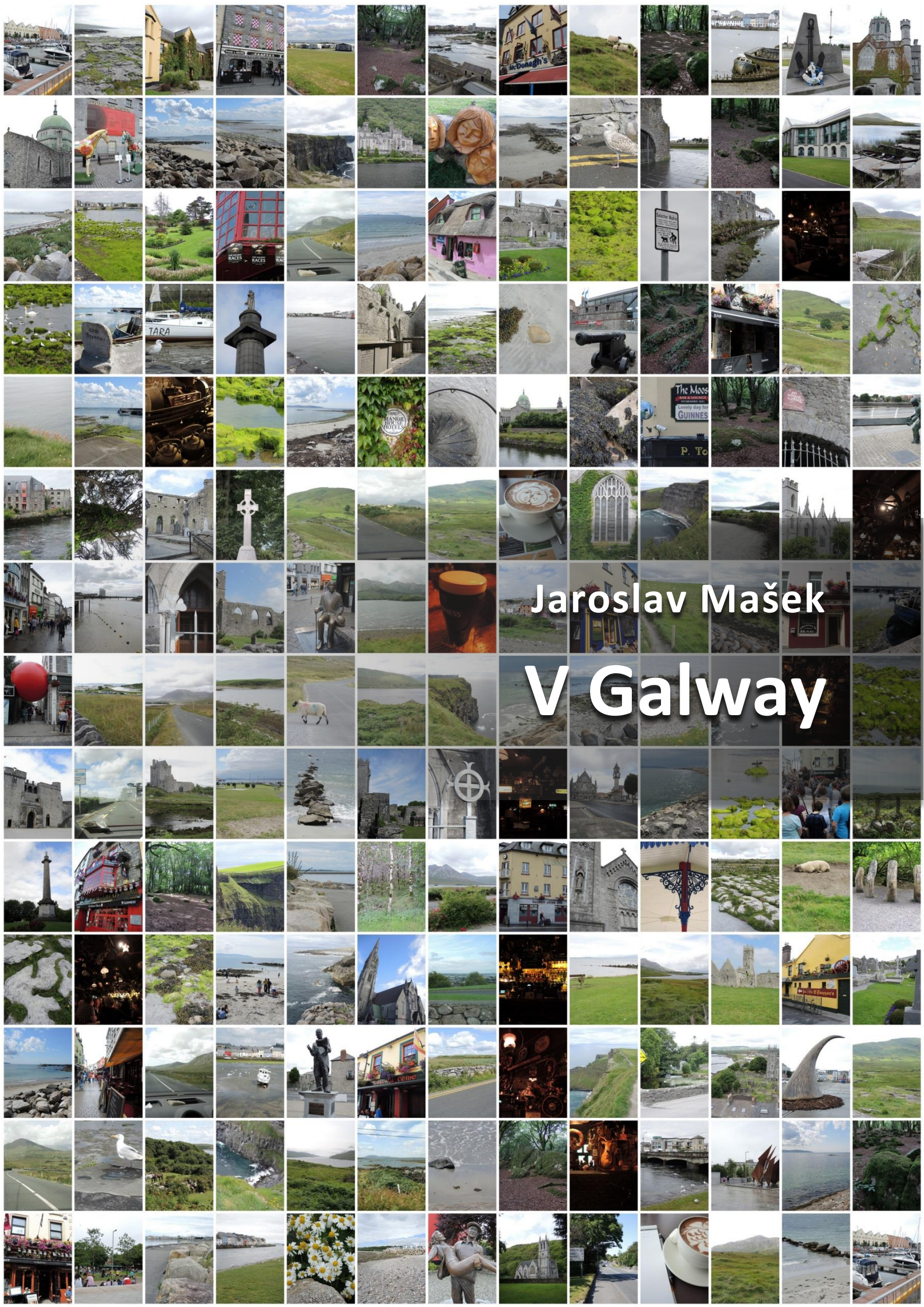




Jaroslav Mašek

V Galway

Jaroslav Mašek

V Galway

(CC BY-NC-ND 4.0) 2015 by Jaroslav Mašek. Some rights reserved.

Photos by Jaroslav Mašek

Jacket by Jaroslav Mašek

vgalway.jaroslavmasek.cz



Tato kniha podléhá licenci Creative Commons.



Pro

Roberta, Mary a Seamuse

Obsah

Poděkování.....	9
Předmluva	10
Příjezd (čtvrtek, 17. července 2014)	11
Den první (pátek, 18. července 2014)	12
Den druhý (sobota, 19. července 2014)	16
O přechodech	19
Sobotní noc na Quay Street.....	20
Den třetí (neděle, 20. července 2014).....	22
Robertovy narozeniny	24
Den čtvrtý (pondělí, 21. července 2014)	26
Den pátý (úterý, 22. července 2014)	29
Den šestý (středa, 23. července 2014)	31
Den sedmý (čtvrtek, 24. července 2014)	34
The Forty Part Motet.....	36
Den osmý (pátek, 25. července 2014)	38
Den devátý (sobota, 26. července 2014)	39
Den desátý (neděle, 27. července 2014)	41
Den jedenáctý (pondělí, 28. července 2014)	43
Den dvanáctý (úterý, 29. července 2014).....	45
Den třináctý (středa, 30. července 2014)	47
Den čtrnáctý (čtvrtek, 31. července 2014)	50
Den patnáctý (pátek, 1. srpna 2014)	53
Básně Ewy Partum.....	55
Den šestnáctý (sobota, 2. srpna 2014)	56
Den sedmnáctý (neděle, 3. srpna 2014).....	59

Den osmnáctý (pondělí, 4. srpna 2014).....	61
Den devatenáctý (úterý, 5. srpna 2014).....	63
Den dvacátý (středa, 6. srpna 2014).....	67
Epilog (čtvrtek, 7. srpna 2014)	68
Fotografie	70

Poděkování

Když člověk napíše knihu, jako je tato, je pořád jen v první třetině na cestě k jejímu zveřejnění. Druhou třetinu se ji snaží dát dohromady po formální stránce tak, aby trochu vypadala. Poslední třetina je ovšem nejtěžší. Celý text je potřeba znovu přečíst, opravit chyby, případně některé pasáže přepsat, zkrátit či úplně vypustit. Tato fáze trvá minimálně stejnou dobu jako předchozí dvě.

Pokud má autor štěstí, může poslat svůj text přátelům, aby si jej přečetli, případně okorektovali, a dali mu vědět, co si o něm myslí. Já to štěstí měl.

Chtěl bych proto na tomto místě poděkovat Ludmile Kovaříkové, která mi pomohla právě s touto poslední třetinou. Díky ní je v textu mnohem méně chyb, gramatických i stylistických, než bylo na počátku. Poskytla mi také neocenitelnou zpětnou vazbu, které si nesmírně vážím.

Všem svým přátelům Pepoušům chci poděkovat za podporu, kterou mi dávají při čtení mých textů. Bez vás bych s tím už dávno praštil.

autor

Předmluva

Když jsem v létě roku 2014 odjížděl na tři týdny do Irska, nevěděl jsem přesně, kam se všude podívám a jaká místa přitom navštívím. Jedno jsem ale věděl určitě. Že chci o svém pobytu pravidelně psát. Každý den alespoň jednu stránku nebo přinejmenším pár odstavců. Ty jsem pak každý večer zveřejňoval na svém blogu. Nyní tento mírně upravený text vychází pohromadě, rozšířen o fotografie, které se na blog nevešly.

Při pročítání textů, téměř po roce po jejich prvním zveřejnění, jsem byl z některých pasáží trochu rozpačitý a zvažoval, jestli je mám do této knihy zařadit. Nakonec jsem celý text ponechal téměř beze změn, abych zachoval atmosféru, která v něm snad, i s odstupem času, pořád je.

Kniha, kterou máte nyní před sebou, není průvodcem po Galway nebo Irsku. Dokonce nejde ani o cestopis, i když tak může na první pohled vypadat. Beru ji spíše jako takový malý dokument s postřehy a zamyšleními nad zemí a lidmi, do kterých jsem se před mnoha lety zamiloval.

Je ale také trochu o něčem jiném.

srpen 2015

Jaroslav Mašek

Příjezd (čtvrtek, 17. července 2014)

Vystoupím z autobusu a rozhlídnu se kolem sebe. Poznávám to tady. I po deseti letech si pořád pamatuju, kudy do centra. Ale nevydám se tím směrem. Místo toho zůstávám stát před autobusovým nádražím a vyhlížím Seamuse, který by na mě měl čekat. Čím déle se rozhlížím, tím víc mě přepadá obava, že po těch letech nepoznám já jeho a on mě. Vydržím to ještě čtvrt hodiny a pak se rozhodnu zavolat. Ne kolem sebe, ale telefonem. Nikdo to nebere. Telefon vyzvání a vyzvání. Zavěším a zkouším to po chvíli znovu. Dopadne to stejně. Napotřetí to konečně zvedne Mary a já se jí snažím vysvětlit, že jsem přijel o autobus dřív a že jsem jí to psal z Dublinu, aby to věděli včas. Když dopovím a Mary konečně promluví, zjistím, že to není Mary, ale nějaká cizí žena. Po chvíli přijdu na to, že jsem prohodil poslední dvě číslice telefonního čísla už při psaní zprávy z letiště.

Konečně volám na správné číslo, ale zase to nikdo nebere. Napodruhé se už ozývá Mary, omluví se, že byla ve sprše a já ji rychle popíšu zmatky s číslem. Zasměje se tomu a sdělí mi, že Seamus je už na cestě a bude tam do deseti minut.

Poznávám ho bez menších problémů. Přestože přijíždí jiným autem, mám najednou pocit, že bych jeho tvář poznal i po padesáti letech.

Objímám se s Mary. Má ještě trochu mokré vlasy. A pak si všichni tři společně sedneme a během následujících několika hodin se snažíme dohnat těch deset let, co jsme se neviděli.

Den první (pátek, 18. července 2014)

Sedím v prosklené jídelně, v domě mých přátel, a čekám na lepší počasí. Podle předpovědi má pršet celý dnešní den i zítra (s pravděpodobností 80%). Když se podívám na oblohu, mám pocit, že jen tak pršet nepřestane. Podle bubnování kapek na střešním okně se snažím vysledovat, jestli déšť sílí nebo naopak slábne. Kdybych se ještě víc zabořil do pohovky, ve které teď píšu, za chvíli bych usnul (s pravděpodobností 80%). Déšť po půl hodině zničehonic ustává. Je čas vyrazit.

Šel jsem na stejná místa, kam jsem chodíval, když jsem tu byl naposledy, přes hlavní třídu Quay Street až na náměstí Eyre Square. Na zpáteční cestě jsem to vzal kolem Galway Language Centre, kde jsem kdysi začínal s angličtinou a vedle ní zašel do baru The Galway Arms, kam jsme jako studenti chodili v dopoledních přestávkách. Uvnitř ještě moc lidí nebylo. Objednal jsem si kávu jako tenkrát, vytáhl papíry a tužku, předtím zakoupené v knihkupectví Eason, a pustil se do psaní, a současně, tu a tam sledoval obrazovku, kde probíhalo druhé kolo The Open Championship. Po asi deseti řádcích jsem vyhlédl z okna. Obloha byla protrhaná a venku svítilo slunce. Počasí mi dávalo najevo, že mám dopít a pokračovat dál. Zvedl jsem se. Čekala mě cesta do Salthill.

Po cestě z baru The Galway Arms zastavuji u jedné křižovatky, a jelikož si nejsem jist, kudy dál, vytahuji mapu. V tu chvíli kolem mě prochází paní středního věku, a jak vidí, že rozkládám mapu, zeptá se mě, jestli jsem nezabloudil. Pak spolu chvíli bloudíme po mapě (než se v ní sama zorientuje), ale jakmile jí prozradím, kam mám namířeno, ukáže mi cestu i bez mapy. Když jí

poděkuji, jen mávne rukou, že nemám vůbec za co. Je moc ráda, že mi mohla pomoci. Usmívá se přitom na mě, jako kdybych to byl já, kdo jí právě poradil.

Je neuvěřitelné, jak rychle se irské počasí dokáže změnit. Než jsem došel do Salthill, nebylo po dopolední zatažené obloze a chladném počasí ani památky. Slunce pálilo na jasně modré obloze a teplota připomínala léto na jihu Itálie. Kráčel jsem po salthillské promenádě, na sobě nepromokavé kalhoty a uzavřené turistické boty a připadal si trochu jako sněhulák na poušti. Zvažoval jsem, mám-li jít domů převléknout se. Pravděpodobnost, že se sem vrátím v sandálech, kraťasech a tričku a začne znovu pršet, nebyla malá.

Asi po hodině se vracím na promenádu. Slunce ještě stále praží, obloha už ale tak modrá není. Objevují se na ní bílé šmouhy a napravo se to začíná nenápadně zatahovat. Cestou stačím nečekaně poradit dvěma manželům, kteří u mě zastavují svůj Mercedes s otázkou, zdali nevím, jak se dostat do... Nevím, vyhrknu, předem přesvědčen o tom, že jen stěží mohu znát odpověď. ...Salthill, dodají. Tudy dolů, rychle odpovídám. A pak už jen sleduji, jak jejich vůz uhání z kopce dolů.

Posadím se na lavičku a pozoruji lidi, kteří chodí kolem. Asi pět metrů přede mnou leží na trávniku dívka a vypadá to, že se právě chystá usnout. U toho poslouchá nějakou hudbu na svém smartphonu. Nic mi ta hudba neříká, což mě tolik nepřekvapí, vzhledem k tomu, kolik je jí a kolik mně. Obloha napravo začíná postupně černat. Jsem však již rozhodnutý zůstat tu tak dlouho, dokud nezačne pršet. V duchu si přeji, aby to bylo zadlouho. Dívka se najednou zvedá a odchází, takže se začínám trochu obávat, že to zase tak zadlouho nebude.

Už delší dobu registruji, že se tu poměrně hodně lidí věnuje běhání. Nebo se tomu říká jogging? Zkrátka mají na sobě běžecké oblečení a boty, v uších svou oblíbenou hudbu a většinou se pohybují rychleji než ostatní.

Podíval jsem se znovu na oblohu a došlo mi, že toho má slunce pro dnešek asi dost. Naposledy jsem rozdělal mapu, abych našel jinou cestu, kterou se vydám domů. Když jsem pak šel zpátky po promenádě, začaly se objevovat první kapky.



(Další fotografie z prvního dne najdete [zde](#).)

Den druhý (sobota, 19. července 2014)

Rozdíl mezi tím, kolik je dnes ve městě lidí oproti tomu, kolik jich tu bylo včera, se zdá být skoro neuvěřitelný. Jako kdyby se snad polovina Irska rozhodla přijet na víkend do Galway. Sedím na kraji fontány s kovovými obřími plachetnicemi Galway Hookers uprostřed, sleduji dění kolem a snažím se tomu přijít na kloub. Jsou tu snad celé školní třídy, sedící v menších či větších skupinkách na travnatých plochách po celém náměstí. Někteří nacvičují jakási skupinová vystoupení, ostatní jen tak posedávají kolem a povídají si. Jazyk, kterým mluví lidé kousek ode mne, moc angličtinu nepřipomíná. Budu se asi muset někoho zeptat, co se to tu děje. Patnáct metrů přede mnou sedí dívka a dívá se přímo na mě. Aspoň mi to tak připadá. Teď ale vidím, že kreslí tu rezavou věc za mnou. První pokus zjistit víc nevychází. Muž sedící vedle mě mi nerozumí ani slovo, a to přitom vypadal jako místní. Pro druhý pokus sázím na jistotu. Chlápek v informačním kiosku sice moc ochotně nevypadá a na mou otázku, proč je tu tolik mladých lidí, se tváří trochu zvláštně, ale vysvětluje mi, že přijeli na Galway International Arts Festival, který tu v těchto dnech probíhá. Je pěkné počasí, tak jsou tu, dodává. To pěkné počasí znamená, že zrovna neprší, ale při pohledu na oblohu vás okamžitě napadne, že u toho asi dlouho nezůstane.

Zašel jsem do hospůdky Richardson's na rohu náměstí Eyre Square a objednal si kávu. Uvnitř to vypadalo opravdu stylově, zkrátka jako v typické irské hospodě. Sedělo tu pár místních a o něčem se spolu bavili. Nerozuměl jsem jim ani slovo. Když jsem u baru čekal na svou kávu, ten, co seděl nejbliž, se na mě otočil: „Ahoj, jak se vede,“ prohodil, což je tady běžná forma oslovení. „Ahoj,“ odpověděl jsem přátelsky.

Muž se otočil zpátky a pokračoval v hovoru s barmanem. Posadil jsem se k oknu s výhledem na horní část náměstí s nedalekou Bank of Ireland a pustil se do psaní. Když už mně docházely nápady, otevřel jsem program festivalu v naději, že mě třeba něco zaujme. Potom jsem krátce prostudoval mapu a vydal se směrem ke katedrále a místní univerzitě.

Procházím kampusem National University of Ireland a dojdu až k místní aule s názvem The Aula Maxima, kde se právě chystá nějaká přednáška, ale je tu tolik lidí, že nemám chuť čekat ve frontě, abych se dostal dovnitř. Prostředí kampusu se jeví jako útulné místo s mnoha klidnými zákoutími plnými zeleně, kde bych si klidně dokázal přestavit pět strávených let vysokoškolského studia. Cestou z kampusu dostávám chuť na něco sladkého. U Mr. Waffleho si objednám horkou čokoládu. Znovu vytahuji blok a tužku a na konci druhé stránky najednou zaslechnu povědomé zvuky. O dva stoly dál se baví místní servírka se dvěma ženami, které právě přišly asi s dvouletým dítětem. Mluví na servírku česky a ta jim odpovídá slovensky. Přistihnu se, že zase myslím na počasí. Zvláštní, že dnes ještě nepršelo, když nepočítám těch pár kapek, které spadly, když jsem odcházel z hospody na náměstí. Československá komunita se mezitím rozrůstá o další tři členy – mladý manželský pár s malým dítětem. Opouštím je a pokračuji směr Salthill, po chvíli zahýbám na Taylor's Hill Road a za chvíli jsem doma.



(Další fotografie z prvního dne najdete [zde](#).)

O přechodech

V Galway nejsou přechody pro chodce. Zajímavé, že jsem si toho dřív nevšiml, nebo jsem na to možná už zapomněl. Důvod se zdá být jednoduchý. Nejsou tu potřeba. Zkrátka přecházíte, kde chcete, jen přitom dáváte pozor, nepřijíždí-li něco zprava, a řidiči zase jezdí tak, aby to případně ubrdili, kdyby šlo do tuhého. Chvíli vám to sice potrvá, než si zvyknete na to, že auta přijíždí zprava, ale po pár dnech vám to už ani nepřijde. Horší to může být v případě, že dané auto řídíte a doposud jste jezdili jen vpravo. Měl bych to někdy vyzkoušet. Nevím sice, jestli mi na to bude stačit mé pojištění, ale jelikož jsem pojištěn proti škodě způsobené někomu cizímu, tak bych toho měl využít. Nic by v tom nemělo být. Sednete si na opačnou stranu a řadicí páku vezmete do levé ruky.

Pokud jde o přecházení, vymyslel jsem si takovou malou mnemotechnickou pomůcku. Vždycky než vstoupím do vozovky, představím si, že řídím auto na křižovatce s předností zprava. Zatím mi ten levostranný provoz k srdci moc nepřirostl, ale když si uvědomím, že jezdím autem dvacet let vpravo, předpokládám, že budu potřebovat minimálně stejnou dobu, abych si na něj zvykl.

Sobotní noc na Quay Street

Auto zastaví poblíž hlavní třídy a my se soukáme ven. Tlačíme se davem a před hospodou The Quays narazíme na Andreiny spolužačky. Představí nás navzájem (všechny jsou ze Švýcarska), ale s mojí pamětí na jména okamžitě zapomenu, jak se která dívka jmenuje. Společně vcházíme dovnitř. Některé dívky jsou požádány, aby doložily, že jim je víc jak osmnáct.

Už za hlavním vchodem je tak narváno, že mám pocit, že se dál nemůžeme dostat. Jako zázrakem se ale protlačíme až k zadního baru, kde si objednáme pivo. Jedna dívka si dává jakýsi oranžovo-žlutý koktejl. Později se od ní dovídám, že pivo nepije a že se ten nápoj jmenuje Sex na pláži. Zní to lákavě, ale já mám jasno. Objednám si Guinness, zaplatím čtyři padesát a dám se do řeči s dívkami, se kterými jsem přišel. Přímo nad námi hraje živá kapela a celá hospoda zpívá: „Billie Jean is not my lover, she’s just a girl who claims that I am the one“. Věčný Michael, napadá mě. Dívka vedle mě mi něco říká, ale skoro jí nerozumím, jaký je tu rámus. A tak se nakonec opřu o zábradlí, popíjím své pivo a jen pozoruji lidi kolem. Atmosféra mě tak dokonale vtáhne, že ani nevím, jak dlouho tu stojím s prázdnou sklenicí. Mířím k baru pro druhou pintu. Usrkávám ze sklenice, když se ke mně přitočí Andrea a táhne mě ven na show, ve které hraje hlavní roli obrovský plechový drak.

Stojíme na kraji hlavní třídy, a zatímco vyhlížíme draka, který se k nám pomalu, ale jistě blíží, všimnu si, že ostatní dívky mají, na rozdíl ode mě, svá piva v plastových kelímcích. Jedna z dívek mi vysvětlí, že u vchodu stojí chlápek, který dává pozor na to, aby každý, předtím než opustí hospodu, přelil svůj nápoj

do plastového kelímku. Vycházet z hospod se sklem je zakázáno po zkušenostech s rozbitými sklenicemi na chodnících.

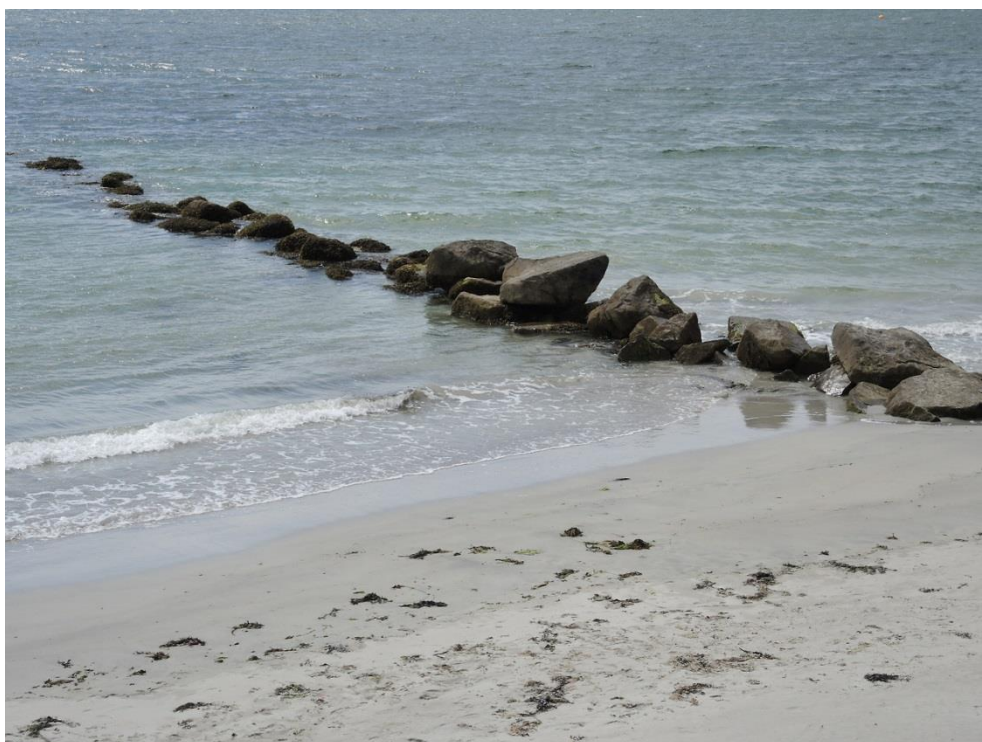
Při návratu dovnitř se muži omlouvám, že jsem si ho nevšiml. Jen mě přátelsky poplácá po rameni, aby mi tím dal najevo, že mě za to nezastřelí. Uvnitř ale nevydřžeme dlouho. Občas je potřeba jít na vzduch. Přestože se tu nekouří (zákaz kouření platí ve všech irských hospodách od roku 2004), venku je přece jen lépe. Před vchodem se bavíme v menších skupinkách. Dávám se do hovoru se Sandrou, která je také učitelka a která se snaží zdárně absolvovat Cambridgeskou zkoušku CAE, aby mohla učit na prvním stupni základní školy doma ve Švýcarsku, nikoliv však angličtinu. Trochu tvrdé pravidlo, shodneme se.

Naše početná skupinka se pomalu rozpadá. Někteří odchází do Spanish Arch, baru ve spodní části Quay Street, já se Sandrou zůstáváme, ale později se přidáváme ke druhé skupince, která má namířeno do další vyhlášené hospůdky The King's Head, která se nachází asi sto metrů opačným směrem. Na ulici není k hnutí. Je tu přinejmenším tolik lidí, jako uvnitř všech hospod kolem, takže máte pocit, že tato celá, asi pět set metrů dlouhá ulice, je jedna velká hospoda, ve které se spolu lidé baví, popíjejí pivo a užívají si sobotního večera, jak nejlépe dovedou. A že to dovedou opravdu dobře. Andrea si na mě bere číslo, aby mi mohla v jednu napsat, kde se sejdeme. Je přesná jako švýcarské hodinky. V jednu jí odepíšu nazpět, bereme si taxi a jedeme domů.

Den třetí (neděle, 20. července 2014)

Nikam se mi nechce. Venku je oblačno a příjemných sedmnáct stupňů, ve srovnání s Českem, kde je přes třicet. Snažím se psát o včerejší noci, ale moc mi to nejde. Vlastně ani pořádně nevím, jak začít. Myšlenkami jsem v budoucnosti, místo v minulosti. Odpoledne se chystá oslava Robertových narozenin, kam má snad přijít až třicet lidí. Krátká procházka by mi neuškodila, říkám si, a tak se vydávám do Salthill, kde, jak doufám, najdu potřebnou inspiraci k psaní. Ještě se pro jistotu zeptám, v kolik ta oslava začíná, abych nepřišel pozdě.

Na promenádě bylo znovu hodně lidí. Někteří se dokonce koupali, přestože foukal silný a docela chladný vítr a mohlo být necelých dvacet stupňů. O tom, že by byl Atlantik teplejší než vzduch, bych dost pochyboval. Cestou po promenádě jsem si koupil horkou čokoládu a posadil se s ní na téměř totožné místo, kde jsem seděl před dvěma dny. Upíjel jsem z papírového kelímku a sledoval dění okolo. Po deseti minutách jsem se podíval na hodinky. Byl nejvyšší čas vydat se zpět na chystanou oslavu.



(Další fotografie ze třetího dne najdete [zde](#).)

Robertovy narozeniny

Roberta jsem poprvé poznal před jedenácti lety, coby desetiletého kluka chodícího do místní základní školy. Každý večer dělal úkoly na další den, obvykle s Mary, která na něj dohlížela. Tehdy za ním často chodil jeden kamarád, se kterým si pak společně hráli. Vzpomínám si, jak jsem s nimi jednou o víkendu večer zůstal sám doma. Mary mě o to požádala, protože sehnala lístky na nějaké představení, na které chtěli jít se Seamusem. Měl jsem za úkol na kluky dohlédnout a v deset je poslat spát. Kluci se dívali na nějaký film, už nevím, co to bylo, a já je nechal o samotě. Před desátou jsem nakoukl do pokoje se slovy: „V deset byste měli jít spát,“ a pak už jsem tam chodit nemusel. Ne protestovali. Zvedli se a spořádaně odešli do postele. Nemyslím si, že za tím bylo nějaké kouzlo mé osobnosti. Byli zkrátka tak vychovaní. Minimálně, pokud mohu mluvit za Roberta. Když se mu něco řeklo, tak to udělal, i když občas s odporem, jak to někdy u kluků v jeho věku bývá. Aspoň tak na mě působil celou tu dobu, co jsem u nich tehdy bydlel.

Zítra má Robert narozeniny, a tak pro něj Mary s Seamusem nachystali takovou malou rodinnou oslavu. Odpoledne přijela spousta strýčků, tetiček, bratranců a sestřenic se svými dětmi a v domě bylo najednou snad dvacet lidí. Ještě než to celé vypuklo, jsem se Mary zeptal, zda nepotřebuje pomoci s přípravou. Chvilí se zamyslela a pak řekla: „Co kdybys byl pro dnešní oslavu barmanem?“ A tak jsem celé odpoledne chodil od jednoho hosta k druhému a pokládal jim pořád stejné otázky. Co si dáte k pití? Budete něco pít? Nedáte si něco? Bílé, červené, pivo, nealko? Ještě jednu skleničku? Ještě pivo? Neustále jsem přitom držel v jedné ruce lahev bílého a ve druhé pro změnu lahev červeného a v obou kapsách u kalhot měl po jedné plechovce piva.

Když to vypadalo, že mají všichni co pít, na chvíli jsem je opustil a vrátil se do kuchyně, kde jsme s Andreou servírovali zmrzlinu s dortem, starali se o použité nádobí a byli Mary neustále k ruce, kdyby něco potřebovala.

Všichni se shodli na tom, že se oslava vydařila. Robert dostal spoustu dárků a ani nevím, kolik různých dortů. Dokonce i počasí se umoudřilo, takže jsme mohli celou dobu sedět na zahradě za domem.

Jídla bylo tolik, že kdybych vám o něm teď vyprávěl, nedělal bych další tři hodiny nic jiného a navíc bych vám mohl velmi podráždit vaše chuťové buňky, a proto si to raději odpustím.

Oslavenec nakonec musel odejít mezi prvními, aby stihl autobus do Dublinu a následně letadlo do Milána, kde bude se svým týmem reprezentovat Irsko ve veslování. K narozeninám jsem mu popřál vedle zdraví a štěstí také to, aby byl vždycky první. Doufám, že se mu to splní už příští týden v Itálii.

Den čtvrtý (pondělí, 21. července 2014)

V noci pršelo. I ráno a celé dopoledne. Vzal jsem tedy na sebe oblečení do deště a vyrazil do centra. Ne abych jen tak bloumal ulicemi, ale za konkrétním cílem. Navštívit obchod, kde jsem deset let nebyl.

Charlie Byrne's Bookshop se nachází na ulici Middle Street, mezi ulicemi High Street a St. Augustine Street. Je to zdejší vyhlášené knihkupectví, kde seženete knihy z druhé ruky, takový second hand s knihami, ale mají tu i knihy nové. Použité pak stojí od tří do pěti eur, což v porovnání s běžnými knihkupectvími je čtyřikrát až pětkrát méně. Jsem tu dnes ze dvou důvodů. Rozhodl jsem se, že koupím Andrei nějaký román, který jsem četl a taky, že si vyberu něco pro sebe. Mířím rovnou k pokladně a na paní, která mě osloví, vychrlím několik svých oblíbených autorů i s příslušnými tituly. Ishiguro: *Never Let Me Go* nebo *The Remains of the Day*, Swift: *Last Orders*, McEwan: *Atonement*. Paní mě vede do příslušné sekce s názvem Fiction a pomáhá mi dané autory najít, včetně románů, které tu od nich mají. Vyberu si *Never Let Me Go*. Kniha je jako nová. Ted' ještě, co si vezmu pro sebe?

Klidně bych tu mohl strávit celý den. Představuji si, jak chodím mezi regály, listuji v knihách, občas přečtu kapitulu, která mě zaujme, a zase knihu vrátím zpět a tak pořád dokola. Odkládám své vybrané knihy, největší adepty ke koupi, na židli v rohu. Na Ishigurovi se mi postupně hromadí Graham Swift, Ian McEwan, Timothy Mo a J. M. Coetzee. A mohl by ten komín z knih být daleko vyšší, kdybych ztratil rozum. Nakonec si pro sebe беру *Disgrace* od Coetzeeho, dílo, které se chystám přečíst už několik let, a pro dnešek to u Charlieho bude všechno. Nejsem tu ale určitě naposled. Ne, tašku nechci. Co bych s ní dělal?,

ptám se v duchu sám sebe. Dávám knihy do batohu a jdu se podívat do místních doků.



(Další fotografie ze čtvrtého dne najdete [zde](#).)

Den pátý (úterý, 22. července 2014)

Právě jsem se vrátil z celodenního výletu s názvem Cliffs of Moher & Burren Tour. Ale nebojte se, nezačnu vás teď nudit sáhodlouhým popisem toho, co jsem kde viděl. To se dá koneckonců vyhledat na internetu nebo v libovolném průvodci Irskem. Místo toho jsem vybral několik fotografií, které to snad řeknou za mě. Jeden obrázek prý vydá za tisíc slov.



(Další fotografie z pátého dne najdete [zde](#).)

Den šestý (středa, 23. července 2014)

Na lavičce v Kennedyho parku, na náměstí Eyre Square přemítám o včerejším výletu na Cliffs of Moher s Michaellem, naším řidičem a průvodcem v jedné osobě. Pořád mám ještě otevřenou jízdenku na celodenní výlet do Connemary, tak musím zjistit, kdy pojede Michael. Je to výborný průvodce a skvělý člověk. Mé myšlenky přeruší telefonní hovor ženy, která si před chvílí sedla na protější lavičku. „Tak mě ten seznam pošli,“ mluví hlasitě do telefonu. „Ne, žádný jsem nedostala.“ V tom si vedle bez optání sedá starší muž v tričku s nápisem Cliffs of Moher, Ireland. Ten nevypadá na místního, říkám si v duchu. Žena se prudce zvedá a odchází. Teprve teď vidím, že ten muž tady není sám. K lavičce přichází starší žena. Ta bude asi jeho, napadne mě. Neslyším, co mu říká, podle chování bych to ale tipoval na „No, tos ji teda hezky vyhnal.“ Muž se tváří lhostejně. Nevím proč, ale naráz si vybavím Michaelovu historku. Šel nedávno večer v rozjařené náladě z hospody domů, kde si dal předtím s kamarády pár piv. Když přišel ke svému domu, nemohl se za žádnou cenu trefit klíčem do zámku. Chvilí to marně zkoušel, když v tom se otevřely dveře a v nich stála jeho žena: „Hahahaha, zase na šrot,“ řekla místo pozdravu. „Hm, já taky,“ odpověděl Michael.

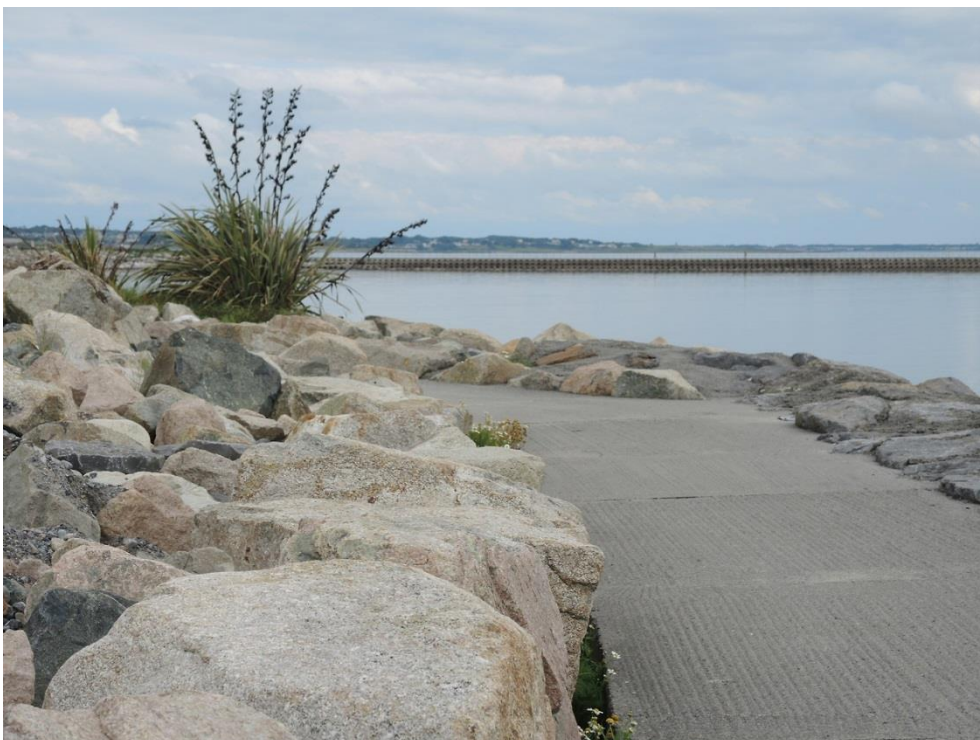
Na lavičkách naproti mně se mezitím vystřídali noví návštěvníci. Většina lidí tu posedí jen pár minut a zase jde dál. Včera večer jsem si naráz uvědomil, že už mám čtvrtinu svého pobytu za sebou. To je stejné, jako když se jednoho rána probudíte a uvědomíte si, že je vám dvacet. Dobré na tom je, že mám ještě pořád tři čtvrtiny před sebou. Až se probudím poslední den, bude to horší.

Přichází mladá žena s nějakým mužem (vypadá jako její) a sedají si na vedlejší lavičku. Muž se na chvíli někam vzdaluje a žena si čekání na něj zkracuje čtením jakéhosi románu. Podle obálky bych to viděl na nějakou romantiku. Představuji si to opačně: žena se na chvíli vzdaluje a muž si čekání na ni zkracuje čtením románu. Konec toho příběhu zatím nemám, co ale mám, je chuť něco dobrého zakousnout.

Coetzeeho *Disgrace* začal dobře. Na promenádě jsem dočetl čtvrtou kapitolu a tajně doufal, že to bude pořád tak dobré. Určitě se vám to už někdy stalo. Četli jste knihu, a nebyli jste ještě ani v polovině, a už jste věděli, že to není takové, jaké to bylo na začátku. A současně, že tuhle knihu určitě nedočtete.

Porušil jsem pravidlo dát si každý den kávu v jiné kavárně či hospodě a zašel znovu do kavárny Arabica Coffee v Salthill. Objednal jsem si, posadil se k volnému stolu a čekal, než mi ji donesou. Dříve než káva však dorazila jiná servírka s dotazem, jestli je všechno v pořádku. Ubezpečil jsem ji, že naprosto. Zeptala se tak neurčitě, že jsem uvažoval, jestli se chtěla pouze ujistit, zda jsem si již objednal nebo mně chtěla taktně naznačit, abych tu neseseděl jen tak na prázdko. Možná ji zmátlo moje psaní. V tom se objevila servírka s objednanou kávou. Na sobě měla, stejně jako ostatní personál kavárny, černé tričko s písmenem „a“. Když odcházela od mého stolu, mohl jsem si na jejích zádech přečíst zbytek – slogan místní kavárny „a is for coffee“ („a jako káva“).

Pokud náhodou nevyjde výlet s Michaellem v příštích dnech, pojedu se podívat jinam. Možností je několik, ale nechám si je zatím pro sebe, pro případ, že bych nakonec zvolil úplně jiný program.



(Další fotografie ze šestého dne najdete [zde](#).)

Den sedmý (čtvrtek, 24. července 2014)

Jsem v autobusu směr Connemara a Cong. Za volantem sedí Michael, který právě vypráví o historii Irska a o krajině, kterou projíždíme. Občas do toho vsune nějakou svou historku, aby to nebylo tak monotónní, třeba, jak se nedávno ptal manželky, co by si přála k narozeninám. Rozvod, odpověděla mu. „Obávám se, miláčku, že na to nebudu mít dost peněz, nechceš něco jiného?“ odpověděl jí Michael. Okamžitě ale dodává, že si dělá legraci, abychom ho nebrali tak úplně vážně.

Včera večer jsem udělal rychlé rozhodnutí, poté, co mi potvrdili z kanceláře Galway Tour Company, že Mike pojede ve čtvrtek do Connemary. Předpověď vypadala dobře a čtvrtek je pro cestování pořád lepší než pátek nebo sobota, zvláště teď, kdy je hlavní sezóna a všude spousta turistů. To byly hned tři důvody, proč jet, a tak nebylo co řešit.



(Další fotografie ze sedmého dne najdete [zde](#).)

The Forty Part Motet

V obdélníkové místnosti o rozměrech dvacet krát sedm metrů stojí na stojanech čtyřicet reproduktorů ve výšce přibližně sto sedmdesáti centimetrů. Po patnácti na dlouhých a po pěti na krátkých stranách společně vytvářejí elipsu, do jejíhož středu všechny směřují. Každý reproduktor zde reprezentuje hlas jednoho zpěváka či zpěvačky. Seskupeny po pěti, představují osm samostatných pěveckých sborů a dohromady vytváří jeden sbor smíšený – mužský, ženský a dětský. Z reproduktorů právě zní všech osm sborů a společně zpívají skladbu Thomase Tallise s názvem Spem in alium (česky: Naděje v jiného), čtyřicetihlasé renesanční moteto z roku 1570.¹

Dílo Janet Cardiff s názvem The Forty Part Motet je představeno na letošním mezinárodním festivalu umění Galway International Arts Festival 2014.

„Kéž bych si tohle mohl nainstalovat v obýváku,“ oslovím v pauze slečnu, která na projekci dohlíží.

„To by bylo hodně drahé,“ odpovídá.

„To byl jen vtip,“ mrknu na ni.

Usměje se. „Pro záznam byly použity velmi kvalitní mikrofony, aby co nejlépe zachytily danou reprodukci,“ dozvídám se od ní.

„Dobrý je, že během přestávky je slyšet, co si členové sboru mezi sebou povídají,“ dodá ještě. Nyní už šeptá, abychom nerušili ostatní návštěvníky. Současně mi tím ale nenápadně naznačuje, že bychom tady neměli mluvit. Po chvíli se ke mně znovu nakloní.

¹ [Wikipedie: Spem in alium](#)

„Slyšela jsem v těch reproduktorech, jak se spolu baví dvě holky toho sboru. Jedna říká té druhé: „Vůbec nevím, co tam mám zpívat.“, a ta druhá jí na to povídá: „Tak jenom otvírej pusku a předstírej, že zpíváš.“.

„Můžu sem přijít znovu zítra a celý den tu sedět a poslouchat?“ ptám se při odchodu dívek ve žlutých tričkách s nápisem GIAF 2014.

„Určitě,“ usmějí se na mě, ale nemyslím si, že mě berou příliš vážně.

Den osmý (pátek, 25. července 2014)

Erika, učitelka z New Jersey, kterou jsem potkal na čtvrtěčném výletu do Connemary, odjíždí v jednu odpoledne do Dublinu a v pondělí se vrací domů. Předtím ještě společně stihneme navštívit několik výstav v rámci právě probíhajícího festivalu. Po zbytek odpoledne se procházím po salthillské pláži a promenádě. Vypadá to tu jak na pláži v italském Bibione – hlava na hlavě.

V Irsku je průměrná letní teplota okolo šestnácti stupňů. Pokud však jednou za rok vystoupá na dvacet devět, jako dnes, může se vám klidně stát, že před polednem obdržíte email od vašeho šéfa, ve kterém vám oznámí: „Dneska je krásně, lidi. Zabalte to ve dvě a běžte domů.“ A ať už jdete odpoledne na pláž nebo zůstanete doma na zahradě, večer určitě vyrazíte někam s přáteli a užijete si výjimečně teplého počasí, protože nevíte, jak dlouho ještě vydrží.

V hospodě s názvem Krčma jsou pátky věnované latinské hudbě, takže si tu připadáte jako někde na Kubě. Pochopitelně je tu plno. Pod velkou projekční plochou, na které se promítají videoklipy k právě hrané hudbě, tančí v rytmu salsy černošky, bělošky i mulatky se svými mužskými protějšky. Nad barem vlají po celé jeho délce české a slovenské vlaječky. Z českých piv tu vidím točit Staropramen a Plzeň. Objednávám si Guinness. Dnes mají otevřeno až do dvou do rána. Tak dlouho tady asi nevydržím, říkám si v duchu. Když pak před půlnocí přicházím domů, jen tak tak že se vyhnu silnému dešti.

Den devátý (sobota, 26. července 2014)

Blake's Hill je místo, které láká k procházce. Není to daleko, a tak se tam vypravím. Správnou cestu ovšem nenajdu. Místo toho najdu jednu slepou a druhou soukromou a navíc uzavřenou. Vezmu to tedy zpátky směr Salthill, kolem místního kempu a dál po pláži, přestože to na první pohled nevypadá, že to tudy půjde. Ukáže se to ale být jako příjemná procházka, kde by se asi opravdu normálně nedalo jít, nebýt odlivu. Je tu spousta pejskařů. Pozdravím ženu, která kolem mne prochází se svým psem. Odpoví mi na pozdrav a okamžitě dodává: „Krásné dopoledne, co? Je opravdu moc hezky.“ Souhlasím s ní. Jde sice jen o formální rozhovor, ale s jiným chováním se tu nesetkáte. Téměř každý, koho oslovíte nebo jen pozdravíte, se s vámi dá do řeči a zeptá se vás, jak se vám vede, a prohodí buď něco o počasí (o kterém je vždycky co říct) nebo o tom, co se zrovna děje kolem. Patří to už tak nějak k jejich mentalitě. Na pláži udělám několik fotek. Focení mi vždycky zvedne náladu. O to víc, když vím, že mám zase něco nového pro svůj blog.

Na zpáteční cestě ještě párkrát vytáhnu mapu, spíše jen pro orientaci než proto, že bych se ztratil. Jak říká Michaelova matka, pokud máš s sebou v Irsku pusu, nemůžeš se ztratit. Tomu bych opravdu věřil.



(Další fotografie z devátého dne najdete [zde](#).)

Den desátý (neděle, 27. července 2014)

Druhý pokus najít cestu na Blake's Hill byl úspěšný. Ovšem zase jen zčásti. Nedostal jsem se až nahoru, protože cesta vedla přes uzavřený soukromý pozemek se zákazem vstupu a já nechtěl dráždit její majitele, ale dostal jsem se alespoň pod něj. Zajímavější ovšem byla cesta zpátky, při níž jsem objevil malý lesík, ve kterém to vypadalo jako ve světě J. R. R. Tolkiena. Na fotografie se atmosféra tohoto pohádkového místa bohužel moc nepřenesla, zřejmě proto, aby si uchovalo i nadále své kouzlo.

Andrea si včera se svojí sestrou pronajala auto a dnes dopoledne odjely na okružní výlet po Irsku a Severním Irsku (Galway – The Cliffs of Moher – Limerick – Dublin – Belfast) a z něj se poté vrací domů do Švýcarska. Loučení bylo smutné, jak už to tak s loučeními bývá.



(Další fotografie z desátého dne najdete [zde](#).)

Den jedenáctý (pondělí, 28. července 2014)

Kdybyste se mě zeptali, kolik tu denně nachodím kilometrů, odpovím vám, že nemám tušení. Pokud však budete trvat na nějakém čísle, řeknu: průměrně tři až pět hodin. Ale žádná vojenská chůze to tedy není. Tak si z toho můžete sami vypočítat, kolik je to asi kilometrů. Pochopitelně bych si to mohl změřit na mapě, ale nějak mě to číslo nezajímá.

Během roku čas na chození nemám, ale když jsem na dovolené, mám času moře. Když o tom tak přemýšlím, často o dovolených děláme věci, které normálně během roku neděláme, a tohle je ten případ.

Samozřejmě bych si místo chození mohl pronajmout kolo a jezdit na něm. Ušetřilo by mi to spoustu času. Ale víte, jak to bývá, když jezdíte na kole. Rozpadne se vám řetěz nebo píchnete a co potom? Vláčíte kolo zpátky do servisu a máte po výletě, náladě i kapesném. Když jezdím na svém kole doma, mám všechno po ruce, od náradí, přes lepení, náhradní duši, hustilku, zámek až po lékárničku a další drobnosti. O světlech a přilbě ani nemluvě. Kdybych si to všechno měl tady půjčovat nebo dokupovat, vyšlo by možná levněji půjčit si rovnou auto. Proto chodím raději pěšky.

Naštěstí je vždy na cestě nějaká ta zastávka místního autobusu, takže, když se dostanete příliš daleko, nebo máte pocit, že už to zpátky nedojdete, počkáte na příslušnou linku a ta vás doveze zpět do centra nebo co nejblíže k místu, kde bydlíte.

Chození má oproti jízdě na kole navíc jednu velkou výhodu. Tím, že je vše pomalejší, minimálně o deset kilometrů v hodině, umožní vám to lépe si pročistit hlavu. Vždycky mě při procházce napadají věci, které by mě nikdy

nenapadly, kdybych jel na kole. Pomůže mi to ujasnit si spoustu věcí, jako bych se na chvíli zastavil, ohlédl zpět a potom i dopředu.

Možná bych s těmi procházkami mohl, v nějaké kratší variantě, pokračovat po návratu domů. Budu o tom přemýšlet, až příště zase někam vyrazím.

Den dvanáctý (úterý, 29. července 2014)

Vlak mířil na jih, přes Gort a Ennis, až do Limericku. Pokud se ty dva vozy daly nazvat vlakem. Otevřenými okny bylo uvnitř cítit pach běžícího motoru, a když se jeho obrátky zvýšily, dával to dost hlasitě najevo. Ve vlaku sedělo pouze pár cestujících, kteří většinou po několika zastávkách vystoupili. Cesta po jednokolejce pomalu ubíhala mezi pastvinami, na kterých se pásly ovce, krávy a koně. Vlak občas zatroubil, to když se dobytek nebo koně dostali příliš blízko trati. Jakmile ovce uslyšely klakson, jako když do nich střelí. Naopak s krávami a koňmi to nedělalo vůbec nic. Jen na chvíli otočili hlavu směrem k projíždějícímu vlaku, aby se hned zase odvrátili nazpět.

Z Athenry, druhé zastávky, pokračoval vlak dál pozpátku. Jako kdyby byla zastávka na slepé koleji. Cestující, kteří se doposud radovali z toho, že sedí po směru jízdy, si buď přesedli, nebo sledovali zbytek cesty pozadu.

Koupit lístek na vlak je v Irsku snadnější, než by si člověk myslel. Lístek objednáte a zaplatíte přes internet a před odjezdem jej vytisknete v automatu v nádražní hale. Koupíte ho ale stejně snadno i přímo na nádraží.

V Limericku navštívím Hunt Museum, St. Mary's Cathedral, King John's Castle, od hradu to vezmu podél řeky Shannon a na nábřeží chvíli posedím u památníku The Seaman's Monument. Po prohlídce výstavy v Limerick City Gallery of Arts si v místní kavárně Zest! objednám kávu.

V městském parku People's Park se najednou zastavil čas. Nakonec ještě stihnu podívat se ke kostelu St. John's Church, nasedám do motoráčku a vydávám se na zpáteční cestu.



(Další fotografie z dvanáctého dne najdete [zde](#).)

Den třináctý (středa, 30. července 2014)

Snídám, přestože hodina tomu neodpovídá. Je tři čtvrtě na jedenáct. U toho pročítám novinky na Twitteru a popíjím kávu. V tom slyším, že nejsem v domě sám. Po schodech někdo schází dolů. Po chvíli se objevuje ve dveřích kuchyně a přisedá si ke mně.

„Nedáš si kafe?“ ptám se jí. Nevypadá moc nadšeně. Oba dva dobře víme, kde by teď měla být. Uvažuji, mám-li se jí na to zeptat, ale začne s tím sama.

„Dneska jsem to trochu zatáhla,“ prohodí a podle toho, jak se tváří, je zřejmé, že z toho moc nadšená není.

„To je v pohodě,“ odpovídám, což v překladu znamená „chápu, člověk někdy potřebuje vysadit“.

„Nemám ráda tu učitelku, co nás učí tenhle týden,“ rozpovídá se.

„Hned první hodinu mi řekla něco, co se mě dotklo a od té doby ji nemám ráda.“

Nechápavě se na ni dívám a ona pokračuje.

„Řekla mi: „Mireijo, ty máš rezavé vlasy, jako kdybys byla z Irska.“ A já ji odpověděla: „Ne, já jsem ze Španělska.“ A ona pokračovala: „Ale možná, že tvůj táta byl nějakou dobu v Irsku, co?““

Kroutím hlavou, jako bych tomu nechtěl věřit.

„To se mě dotklo, takhle mluvit o mém tátovi. Vždyť mě vůbec nezná. A pak to pokračovalo dalších skoro dvacet minut. Další narážky typu „kdybych neměla rezavé vlasy, tak bych...“ a všichni se tomu smáli, hahaha. Další den pak narážela na mé oblečení, které prý vypadá, jako bych byla z Irska. Nebo když jsem neodpověděla na otázku, tak se na mě divně podívala, asi takhle,“ a ukáže mi přísný obličej.

Znovu si uvědomím, jak tenká je hranice mezi vtipem a trapností. Řeknu jí to. Přemýšlím, jestli už to nezašlo příliš daleko, jestli už nejde o nevhodné chování s prvky obtěžování a osobního napadání. Možná je ta učitelka vysazena na osoby stejného pohlaví nebo ji naopak přitahují. Tohle si ale nechám pro sebe. Místo toho jí řeknu:

„Víš, učitelé by měli vážit každé slovo několikrát, než jej vysloví, protože jím mohou své studenty snadno urazit nebo se jich jakkoliv dotknout. I když může jít o žert, který se na začátku zdá zcela nevinný. Protože, jak to už jednou řeknou, můžou se stokrát omlouvat, už to však nikdy nemohou vzít zpět.“

Mluvím s ní teď o učitelích, ale uvědomuji si, že to platí obecně pro kohokoliv.

Přikývne. „Proto jsem tam dneska nešla. Nesnáším ty její narážky. Jestli ji budeme mít i příští týden, změním skupinu.“

Snažím se jí ještě říct, aby to nebrala příliš vážně, že jde patrně jen o nevhodné žerty, naprosto ale chápu, jak se musí cítit. Ptám se jí na její plány na odpoledne, ale zatím neví. Přeji si jedině, aby se přes to nějak přenesla a abych ji tu zítra takhle nepotkal.



Den čtrnáctý (čtvrtek, 31. července 2014)

Čtvrtky jsou během dostihového týdne v Galway tradičně věnovány dámám. Na Ladies Day nejde ani tak o dostihy či koně samotné, jako o módní přehlídku klobouků a šatů, se kterými se tu tento den dámy předvedou. Značné úsilí věnují přípravě svého zevnějšku, dlouho dopředu vybírají šaty a klobouky, zajdou ke svému kadeřníkovi, na modeláž nehtů a zbytek dopoledne stráví líčením. Potom se už jen modlí, ať vyjde počasí, aby to celé nepřišlo vniveč. Se svými róbami, satelitními talíři a ptačími hnízdy na hlavách se pak v rámci dostihového odpoledne mohou zúčastnit soutěže o Nejelegantnější klobouk a Nejlépe oblečenou dámu.²

První dostih začíná ve čtvrtek ve 13:50, ale závodistiště je otevřeno již od jedenácti.³ Dostihový týden v Galway je událostí roku, na kterou se sjíždí nejen lidé z celého Irska, ale i z Británie a Severního Irska, Evropy, Spojených států a Austrálie. Kromě tohoto týdne se tu během roku konají dostihy už jen tři dny v září a dva dny v říjnu.

Hlavní pozornost se ale převážně točí kolem koní. A když už přijdete na dostihy, nedá vám to a zkusíte si vsadit. Během jediného dne se tu otočí kolem jednoho milionu eur na sázkách. Sázet se dá různě, na vítěze, na první tři v přesném či různém pořadí, na dva vybrané koně a jejich pořadí a tak dále, a to buď u totalizátoru, nebo u bookmakera. Je to ale velká loterie. A nepomohou vám často ani kurzy uváděné u koní. Například kurz 10-2 znamená, že při sázce dvou eur vyhrajete eur deset, obdobně u kurzu 4-1 nebo 5-2. Čím menší potencionální výhra na vás čeká, tím jde o většího favorita, aspoň papírově.

² [Wikipedia: Galway Races](#)

³ [The Galway Races](#)

Vsadic můžete od jednoho eura u totalizátoru až po několik tisíc v jedné sázce na vítěze, pokud zajdete k bookmakerovi.

Traduje se tu historka o lidech, kteří v pondělí vyhráli desetitisíce eur a v pátek neměli na autobus zpátky domů. Propadnout sázení na koně je stejně snadné, jako propadnout hazardním hrám nebo herním automatům. První velká výhra lidem může změnit život, a přesto z nich neudělat boháče.

Sázení na koně je ve skutečnosti loterií jen z části. Když máte správné informace o jednotlivých koních, o tom, jak si stojí během celé sezóny, o jejich aktuálních formách a reálných šancích v příštím dostihu, když máte zprávy od jejich trenérů a majitelů, znáte se s žokeji, kteří je pojedou, a když ještě k tomu znáte zákulisní dění, je vaše šance na výhru mnohem vyšší.



(Další fotografie ze čtrnáctého dne najdete [zde](#).)

Den patnáctý (pátek, 1. srpna 2014)

Procházky podél Atlantiku se vám v Galway nikdy neomrzí. I když tudy budete chodit každý den padesát let, bude to pokaždé jiné. Za odlivu, kdy je voda daleko od pobřeží, tu můžete cítit silnou vůni řas a chaluh, nebo po přílivu, když hladina stoupne až o několik metrů a vy sledujete vodu, která sahá až k okraji promenády ohraničené kamennou zdí. Nebo když je dobrá viditelnost, vidíte hory na protější straně zálivu. Za větrného počasí zase pozorujete vlny tříštící se o kamenné hráze a bariéry z kamenů. Když máte chuť, na chvíli se posadíte na lavičku nebo na kameny na pláži a sledujete oceán před sebou.

Než projdete z jedné strany zálivu na druhou, stačí zmoknout i uschnout. Ze zcela zatažené oblohy se po půl hodince stane jasně modrá, připomínající oblohu někde v Egyptě. Na promenádě si ve stánku dáte zmrzlinu '99 a lízáte rychle, aby se vám v tom teple, které se z ničeho nic udělalo, neroztekla.

Dnes je tak větrno, že si zmrzlinu nedávám, protože bych ji brzy musel lovit všude po sobě, jak to teď vidím u paní, která si ji kupuje chvíli přede mnou. Místo toho si objedná kafe „Take Away“, jinak řečeno „s sebou“ a vracím se s ním zpátky až na začátek promenády.

„Prosím vás, nevyfotil byste mě?“ osloví mě z ničeho nic dáma středního věku a podává mi svůj smartphone značky Samsung.

„No, nevím, jestli s tím budu umět zacházet,“ moje standardní reakce, abych nějak navázal konverzaci.

Paní se ale nemá k tomu, aby mi vysvětlovala, kde najdu ikonku pro spoušť. Doufám, že to nebude spoušť, až se na to za chvíli podívá. Vidím přes telefon, jak si na kamenech upravuje vlasy, ale v tom silném větru to stejně nemá smysl.

„Dnes je trochu větrno,“ mluvím na ni a čekám, až bude připravena.

Přikyvuje. Dělán dvě fotky, pro jistotu, že by třeba zamrkala, nebo kdyby jí vítr přehodil vlasy přes obličej.

„Zkontrolujte to, jestli je to takhle dobrý,“ vracím jí zpátky telefon. V tom sluníčku pořádně nevidím, jak to celé dopadlo. Kontroluje fotky. Z výrazu její tváře usuzuji, že to nedopadlo nejhůř.

„Je to výborné, děkuji vám,“ usměje se na mě.

„Nemáte za co,“ usměji se také a než se naději, je pryč.

Fotografování druhých má zvláštní kouzlo. Když někoho požádáte, aby vás vyfotil, nikdy neodmítne a nikdy vám taky s vaším foťákem či telefonem neuteče. Navíc s vámi přitom prohodí pár slov, minimálně nad fotkou, kterou právě udělal. A když vás potom někdo požádá, abyste ho vyfotili zase vy, nikdy neodmítnete a uděláte to rádi. Nakonec se na sebe všichni usmějí a odcházejí spokojeni a v dobré náladě. Tomu se žádné selfie nevyrovná.

Básně Ewy Partum

Stojí na vrcholku kopce a dívá se kolem sebe. V náručí svírá malý igelitový sáček. Pomalu do něj sahá a vytahuje písmena. Celou hrst písmen. Různých, od A až po Z. Chvíli se ještě rozhlíží a potom je začne vyhazovat do vzduchu. A ta jsou unášena větrem dál krajinou.

Čeká, až postupně všechna dopadnou na louku, a vytahuje další a opět je rozptyluje okolo sebe. Když už má sáček skoro prázdný, obrátí jej dnem vzhůru a vysype z něj všechna zbylá písmena.

Stojí na vrcholku kopce a dívá se kolem sebe, na bílou louku plnou jejích písmen. Nevidí ale jen písmena, vidí celé řádky, celé sloky, vidí naráz celou svou báseň, kterou vítr dál a dál rozfoukává po krajině.

*

Nyní stojí na břehu moře a sleduje vodu, jak omývá písek u jejích nohou. A s každou nově příchozí vlnou vidí moře, kterak odnáší její báseň, složenou z písmen, unášených dál a dál mořským proudem.⁴

⁴ Inspirováno filmem Poem by Ewa Partum uvedeným v rámci výstavy Ewa Partum: Installations & Provocations v Limerick City Gallery of Arts.

Den šestnáctý (sobota, 2. srpna 2014)

Dnes jsem byl chytat. Nebo lovit? Možná oboje. Těžko říct. Ale ani ryby, ani jeleni to nebyli. Byl jsem lovit kešky. Jo, teď si asi říkáte, další blázen do geocachingu. K tomu mám však zatím hodně daleko, bohužel.

Poprvé jsem do toho trochu pronikl loni v létě, kdy jsem s přáteli ulovil asi tři kešky během Letní prázdninové školky. Zaregistroval jsem se ale až letos v dubnu. A když jsem věděl, že budu v létě v Galway, napadlo mě, že bych s geocachingem mohl začít právě tady. Ale rozhodně nevyrážet každý den hledat nové kešky. Třeba jen jednu, jestli vůbec.

Před pár dní jsem se podíval na mapu okolí na stránkách geocaching.com, a našel jednoduchou mikrokeš, poblíž centra, kam často chodím. Potom jsem tam párkrát zašel, okukoval místo, kde by mohla být, ale vždycky jsem odešel s nepořízenou. Jednou jsem stál na druhé straně řeky, která tudy protéká, a znovu vše obhlížel zpovzdálí, když vtom jsem zahlédl slečnu, jak schází ze schodů vedoucích z kamenné zídky až dolů k řece, na místo, které bylo skryto lidem sedících na vyvýšeném břehu. Říkal jsem si: tak, tam to je, ona ho našla! Když si však přičupla, věděl jsem, že potřebovala úplně něco jiného. Jo, když musíš, tak musíš. Otočil jsem se, abych nepůsobil jako úchyl, a nechal geocaching protentokrát plavat.

Dnes jsem ale šel znovu kolem a rozhodl se jít přímo na inkriminované místo. Ne, nejsem ten druh kačera (tak se lidem, co loví kešky, u nás říká), který byl šel na místo se svým smartphonem a pomocí GPS našel kešku s přesností na desítky centimetrů. Já měl v hlavě pouze matné informace z mapy o místě

úkrytu a věděl, jak ta keška vypadá. Dál už nic, kromě naivní představy, že to tentokrát určitě vyjde. Ale bylo to stejné, jako v předešlých dnech. Jen jsem tam chodil pořád dokola, díval se po zemi, jako kdybych ztratil náušnici, a výsledek žádný. A ke všemu byla kolem spousta mudlů (tak se zase říká těm, co kešky neloví). Napadlo mě sednout si tam a čekat tak dlouho, až přijde nějaký ostřílený kačer a dané místo mi ukáže. Jenže z toho bych velkou radost neměl a navíc začalo pršet.

Máte-li za sebou tisíce nalezených kešek, nějakou zkušenost si z toho odnesete. Já měl zkušeností pramálo, o to víc však při mně stálo štěstí. Najednou jsem uviděl malou věc, která by to snad mohla být, přestože byla na místě, kde jsem to nečekal. Sehnul jsem se k tomu a bylo to ono! Malá mikrokeš velikosti nehtu na malíčku. Skryl jsem ji v dlani a popošel stranou, ze strachu, že se na mě někdo dívá. Rozšrouboval jsem kešku a vytáhl kousíček papírku, který v ní byl srolován, nebo to spíš bylo torzo, co z něj ještě zbylo. Rychle jsem začal v batohu hledat tužku, abych se mohl zapsat do toho mikro logbooku. V praxi to znamenalo najít na ploše deseti centimetrů čtverečních ještě nějaké zbylé místo pro vložení své přezdívky. Připadal jsem si u toho jako slon v porcelánu. Moc nenápadný jsem asi nebyl. Spíš naopak. Pak jsem vrátil papírek zpět do kešky a čekal na vhodný okamžik, abych ji mohl dát na původní místo. Během ukládání jsem se nějak nemohl zbavit pocitu, že stojím sám na jevišti zaplněného divadla a všechny reflektory svítí na mě.

Odcházel jsem se smíšenými pocity a s obavou, že tu kešku někdo z lidí, co nejsou zrovna nakloněni tomuto druhu zábavy, vezme a hodí ji do kolem protékající řeky Corrib. Ale vzhledem k tomu, že je dnes snad víc těch, co geocaching provozují, než těch, kteří mu ještě nepropadli, to byla možná zbytečná obava.



Den sedmnáctý (neděle, 3. srpna 2014)

Vyrážíme na západ od Galway, do hrabství Galway, do oblasti Connemara, a konkrétně k jezeru Lough Inagh. Řídí Seamus, já bych za to nevlezl. Sedím na sedadle spolujezdce a už dávno jsem si zvykl na to, že před sebou nemám volant.

Connemara s charakteristickou krajinou plnou pastvin a jezer a především se svými typickými horami člověka pokaždé oslní. Počasí v celé oblasti a zejména pak v pohoří Connemary svou proměnlivostí velmi připomíná počasí na horách. I teploty jsou tu v průměru nižší než třeba v Galway nebo jinde na pobřeží.

Zastavujeme u hotelu Lough Inagh Lodge na kávu. Majitelkou je velmi příjemná dáma, se kterou se Seamus zná. Je to velmi milé setkání. Hotel je opravdu stylově zařízen a svým interiérem připomíná místní zámky z devatenáctého století, jako je například nedaleký Kylemore Castle. Kromě stálých hostů se tu pravidelně zastavují i rybáři, kteří v jezeře pod hotelem často rybaří. Ke kávě dostáváme také vynikající místní muffiny s máslem, džemem a krémem. Zajet sem byl výborný nápad, ale pomalu je na čase vrátit se domů.

Na zpáteční cestě se ještě krátce zastavíme u zříceniny hradu Aghnashan Castle. Potom už definitivně necháváme Connemaru za sebou a míříme zpátky do Galway.



(Další fotografie ze sedmnáctého dne najdete [zde](#).)

Den osmnáctý (pondělí, 4. srpna 2014)

Dnes je v Irsku státní svátek, což pro Iry znamená další příjemný, prodloužený víkend. Tak to zde totiž se státními svátky chodí. Když vyjde na některý z víkendových dnů, posouvá se automaticky na následující pondělí. Tedy kromě svátku Svatého Patricka, který se slaví vždy 17. března.

Počasí je od rána nádherné, což tentokrát neznamena oblohu připomínající Egypt, tohle JE egyptská, zcela jasná obloha, takže v nejbližších pár hodinách určitě pršet nebude. Tohle dokážu odhadnout i já. Proto se dlouho nerozhoduji a vyrazím směr Barna, vesnice vzdálené asi sedm kilometrů na západ od Galway.

Původně jsem plánoval, že bych mohl jít až do Spiddalu, další vesnice, asi deset kilometrů za Barnou, jež mě uchválila krásným prostředím a polohou blízko Atlantiku, čehož jsem si všiml, když jsme tudy včera se Seamusem projížděli. Zpátky bych potom mohl jet místním autobusem. Dávám však na rady Seamuse, který říká, že bude velký provoz a cesta podél silnice (jinudy se totiž jít nedá) nebude bezpečná, přestože je vždy po jedné straně chodník. Jedině, že bych jel autobusem tam i zpět, ale to bych se moc neprošel.

Odpoledne se opravdu vydařilo. Jedno z nejteplejších a nejslunnějších dní, které jsem tu zažil. Při cestě zpátky jsem v hlavě dával dohromady novou povídku a tak mi cesta ubíhala ještě rychleji. Teprve když jsem přicházel k našemu domu, oblačnost pokryla všechny zbytky modré oblohy a za hodinu bylo jasné, že déšť je na spadnutí.

Pršet nakonec začalo kolem sedmé večer a s menšími přestávkami pršelo až do půl jedenácté. Co by to bylo za irský den, kdyby v něm chyběl déšť.



(Další fotografie z osmnáctého dne najdete [zde](#).)

Den devatenáctý (úterý, 5. srpna 2014)

„Slyšel jsem, jak ti včera Seamus zachránil život,“ otočím se při večeři na Mireiu a ona vypadá, že neví, o čem mluvím. Všichni u stolu, až na Seamuse, se na mě podívají.

„Jak jste házeli mincí,“ dodám. Teď už chápe a doširoka se usměje. Směje se i Seamus a já to vysvětluji ostatním.

„Včera večer vyrazila Mireia do města na kole. Když vyjela, objevil se proti ní Seamus a povídá: „Přijde déšť, nechceš to kolo radši nechat doma a vzít si nepromokavou bundu?“

„Jet na kole, nebo nejet na kole?“ zeptala se Mireia, aby se ujistila, že mu dobře rozuměla.

„Když se nemůžeš rozhodnout, tak si hod' mincí,“ navrhl Seamus a vytáhl z kapsy euro.

„Panna znamená jet na kole, orel znamená nejet na kole,“ navrhl Seamus.

„OK,“ souhlasila Mireia.

Seamus vyhodil minci do vzduchu, chytil ji, přehodil na druhou ruku a pak ukázal výsledek Mireii. Nahoře byl orel. Mireia pokrčila rameny a zajela s kolem zpátky do domu. Hodinu nato se spustil silný liják, který trval skoro celou noc,“ dokončil jsem vyprávění a všichni u stolu se zasmáli.

Po večeři padl, jako již tradičně, dotaz, co kdo plánuje na večer. Když přišla řada na mě, odpověděl jsem, že ještě nevím, a dodal, že s největší pravděpodobností budu dnes doma.

„O'Connors?“ zeptá se laškovně Mireia, protože ví, že je to má oblíbená hospoda.

„Rád bych tam ještě před mým odjezdem zašel,“ odpovídám, „ale asi ne dneska,“ doplním.

„A co ty Karino,“ pozornost se obrací k dívce ze Švýcarska. Dozvíme se, že určitě nikam sama nepůjde a že zůstane doma a bude se učit. Karina mně připomíná, jak jsem tu studoval před jedenácti lety. Nikam jsem nechodil a po celých dnech strávených ve škole jsem pak večery trávil doma nad učebnicí. Když mě jeden večer vytáhl Seamus ven a zavedl do hospody O’Connors, byl to pro mě velký zážitek, na který jsem nikdy nezapomněl. Tentokrát jsem se mohl stát průvodcem já.

„Co takhle jít s neznámým chlápkem dnes večer do O’Connors?“ prohodím směrem ke Karině, ale zdá se, že mou nadsázku nepochopila.

„Myslel jsem sebe,“ uvedu to na pravou míru.

Usměje se, ale je vidět, že o tom trochu přemýšlí. Nakonec u ní vítězí zvědavost. Když slyší, jak tu pořád básním o O’Connors, musí se tam jít podívat. A zřejmě má ke mně důvěru.

„Přidáš se k nám,“ otáčím se na Mireiu, ale okamžitě vidím, že ne. Tváří se, že ještě neví, jestli dnes někam půjde, což v překladu znamená: dnes večer jdu určitě někam pařit, ale s vámi ne. Je mi to jasné hned, jak se na ni podívám.

„V každém případě, kdybys nás hledala, budeme po půl deváté v O’Connors,“ řeknu pro případ, že by náhodou šla kolem a toužila se zastavit. Hned si ovšem uvědomím, jak nereálné to je. Až mi budeme odcházet domů, odhaduji někdy kolem jedenácté, španělská noční akce bude teprve začínat.

V hospodě O’Connors není o půl deváté moc hostů. Jsme tu brzo, ale máme výhodu vybrat si téměř jakékoliv místo. V irských hospodách se vše objednává výhradně u baru, a proto jdeme nejdřív tam. Objednávám si pintu Guinness a obracím se na Karinu, jestli se už rozhodla, co si dá.

„Co byste mi doporučil?“ obrací se Karina na barmana a dodává, že pivo nepije.

„Možná něco typicky irského?“ upřesňuje své přání.

„No, mám tu dobrá bílá vína,“ začíná opatrně barman, ale hned pokračuje.

„Máte ráda whiskey?“ ptá se jí. Karina by si nějakou dala, ale spíš namíchanou třeba s kolou. Nemá však představu, jaká whiskey by to měla být.

„Co tahle irskou whiskey?“ navrhone barman a ukáže za sebe na sbírku, kterou tu nabízí. Karina souhlasí a výběr nechává na barmanovi.

„S ledem?“ chce ještě vědět barman. Ano s ledem.

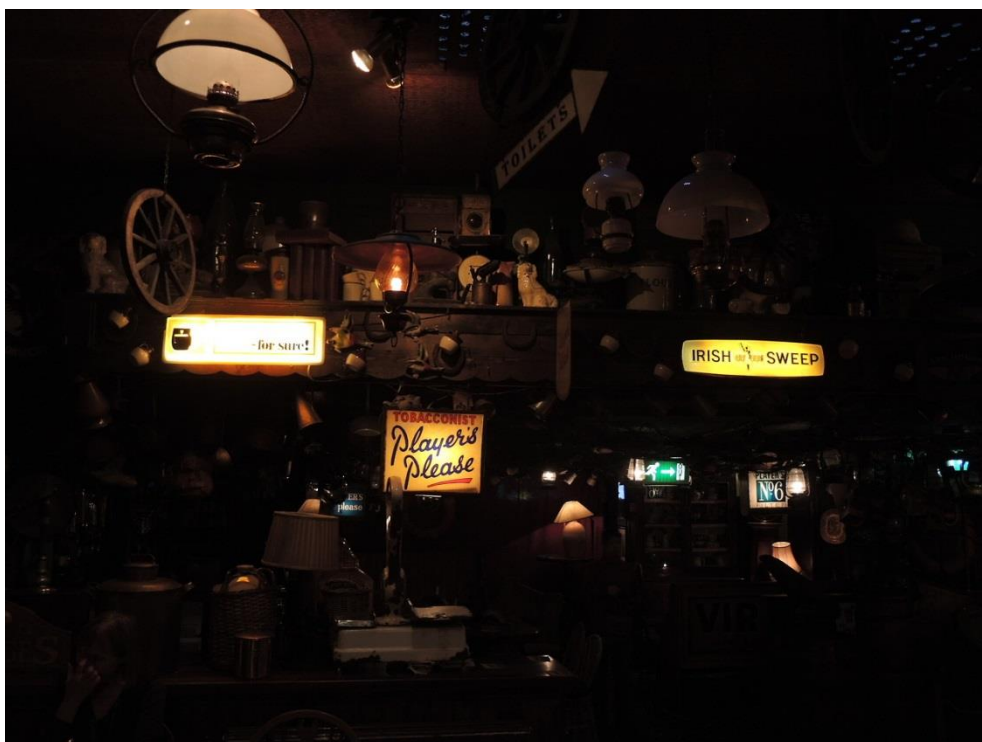
Zaplatíme, ale zůstáváme stát u baru. Před Karinou irská whiskey, vedle kola a opodál moje pivo.

„Jdeme si sednout?“ ptá se mě Karina.

„Ještě chvílku, můj Guinness není hotov.“ Tváří se překvapeně a tak jí vysvětluji, jak se Guinness točí nadvakrát, kvůli lavinovému efektu. Vybaví se mi mé první objednání, kdy jsem chtěl vzít sklenici s Guinness hned, jak ji barman postavil na pult v domnění, že je pivo už natočené.

Posadíme se vedle krbu. Konečně vím, kde ten krb je. Pokaždé, když se mě Seamus zeptal: „A co říkáš na ten krb?“, pokrčil jsem rameny. Nikdy jsem si ho nevšiml, nebo jsem ho spíš v tom davu lidí přehlédl. Povídáme si s Karinou o všem možném, a když zrovna nemluvíme, prohlížíme si muzeum u stropu. Tak se přeneseně říká místní výzdobě. Visí tu staré petrolejky, velká kola od vozu, hrnce (nebo jsou to nočníky?), vázy, džbány, konvice, košíky, kormidelní kola a spousta dalších věcí.

Až když se vrátím s druhou objednávkou (já zůstávám u Guinness, Karina přechází z Jamesona na Redbreast) uvědomím si, že je hospoda téměř plná. Začíná hrát irská kapela a člověk má najednou pocit, že by tu mohl sedět a poslouchat celou noc.



(Další fotografie z devatenáctého dne najdete [zde](#).)

Den dvacátý (středa, 6. srpna 2014)

Balím a radost z toho nemám. Balení totiž znamená, že něco končí. Pomalu skládám věci do tašky a nejradši bych toho nechal a zavolal nějakou agenturu, aby to udělala za mě. Když se na všechny ty věci dívám, minimalisticky to zrovna moc nevypadá. A to jsem si předsevzal, že nepovezu zpátky víc věcí, než jsem přivezl sem. V hlavě mi straší číslo dvacet – limit mého zavazadla a to poslední, čeho bych se chtěl na letišti dočkat je, že váha ukáže dvojcifernou číslici začínající dvojkou, nedej bože trojkou. A tak jsem rád, že mě z té neveselé skutečnosti nevyhnutelného konce vytrhne mail Eriky, která se ozvala ze Států. Hned jí odepíšu a jsem rád, že můžu aspoň na chvíli zapomenout na to, co je na posteli za mnou a od zítřka přede mnou.

Koupil jsem na večer lahev červeného, Casillero del Diablo (Merlot 2012, Chile), tak uvidíme, jestli v nás probudí ďábla. Ale vzhledem k tomu, že Mireia, Karina ani Robert obvykle víno u večeře nepijí a Mary není doma, je to velice pravděpodobné, když uvážím, že ho budeme pít jen já a Seamus.

Vracím se k balení a za chvíli jsem s tím hotov. Potěžkám tašku a odhaduji to na devatenáct kilo. Víc však doufám, než odhaduji. Ulehám na prázdnou postel a představuji si, že jsem právě přijel.

Epilog (čtvrtek, 7. srpna 2014)

Jedeme se Seamusem na nádraží. Ptá se mě, jestli mám jeho číslo a já odpovím, že ne. Nadiktuje mi ho. Považuji to za projev důvěry a přátelství. Říká mi, že se můžu kdykoliv ozvat, kdybych něco potřeboval. Poděkuju mu. Myslím, že na mně vidí, jak moc si toho vážím. Po zbytek cesty mlčíme.

Na nádraží vytočí číslo na Mary, aby se se mnou mohla rozloučit. Koptám do telefonu, protože toho chci tolik říct, ale nakonec ze mě moc nevypadne. A tak jí jen děkuju a děkuju a přitom myslím na jediné, jestli se s ní a Seamusem ještě někdy uvidím.

Potřetí odtud odjíždím a potřetí mě přepadají stejné myšlenky. Že je to možná naposled. Přesto, někde uvnitř vím, že není.

Fotografie

Den první (pátek, 18. července 2014)



zpět na konec kapitoly

Den druhý (sobota, 19. července 2014)



zpět na konec kapitoly

Den třetí (neděle, 20. července 2014)



[zpět na konec kapitoly](#)

Den čtvrtý (pondělí, 21. července 2014)



zpět na konec kapitoly

Den pátý (úterý, 22. července 2014) – část 1/2



Den pátý (úterý, 22. července 2014) – část 2/2



zpět na konec kapitoly

Den šestý (středa, 23. července 2014)



zpět na konec kapitoly

Den sedmý (čtvrtek, 24. července 2014) – část 1/2



Den sedmý (čtvrtek, 24. července 2014) – část 2/2



zpět na konec kapitoly

Den devátý (sobota, 26. července 2014)



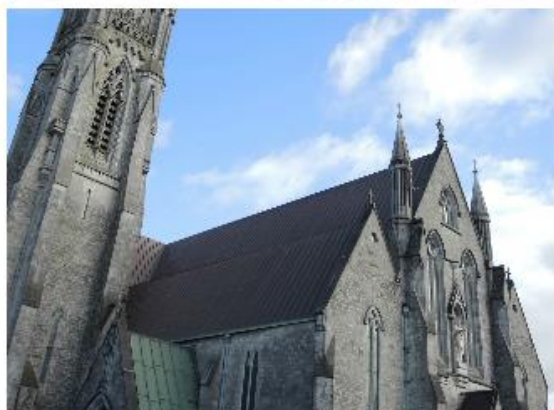
zpět na konec kapitoly

Den desátý (neděle, 27. července 2014)



zpět na konec kapitoly

Den dvanáctý (úterý, 29. července 2014) – část 1/2



Den dvanáctý (úterý, 29. července 2014) – část 2/2



zpět na konec kapitoly

Den čtrnáctý (čtvrtek, 31. července 2014)



zpět na konec kapitoly

Den sedmnáctý (neděle, 3. srpna 2014) – část 1/2



Den sedmnáctý (neděle, 3. srpna 2014) – část 2/2



[zpět na konec kapitoly](#)

Den osmnáctý (pondělí, 4. srpna 2014)



zpět na konec kapitoly

Den devatenáctý (úterý, 5. srpna 2014) – část 1/2



Den devatenáctý (úterý, 5. srpna 2014) – část 2/2



[zpět na konec kapitoly](#)

Všechny fotografie jsou publikovány na webu
galway2014.jdem.cz.

Jaroslav Mašek

V Galway

Fotokoláže vytvořeny aplikací Fotor.

Obálka vytvořena aplikací Picasa.

Vydáno elektronicky, 8. srpna 2015.

Počet stran 95.

Vydání první.

(v.1.0)

vgalway.jaroslavmasek.cz

Od autora již dříve vyšlo:

Šest slov

Šest slov – seriály

Bob Smile čili život křečka

Bob Smile 2 čili život křečka v dospělosti

Všechny tituly jsou dostupné na webu

knihy.jaroslavmasek.cz.

Autor také publikuje online:

Povídky o šesti slovech

Povídky v jedné větě

Povídky o šesti větách

Povídky o sto slovech

Sha-la-la-la-la-la-la čili hudební povídky

Jiné povídky

a další.

Všechny povídky vychází souhrnně na webu

povidky.jaroslavmasek.cz.

www.jaroslavmasek.cz